

ANEU MAR ENDINS

Una minienfoclica sobre l'alegria

D'entre les iniciatives del beat Joan Pau II que Benet XVI ha heretat i ha continuat, una de les més significatives és, sens dubte, la de les Jornades Mundials de la Joventut. N'és una bona prova aquest fet: en fer balanç de l'any passat, en el discurs que pronuncià davant els membres de la Cúria romana amb motiu del Nadal, el 22 de desembre de 2011, el Papa va dedicar la major part del seu discurs a la darrera Jornada Mundial de la Joventut, celebrada el passat mes d'agost, primer a nombroses diòcesis del país i, després, els actes centrals amb la presència del Papa a Madrid.

De les cinc característiques que va comentar elogiant el testimoni donat pels joves assistents a la JMJ de Madrid, em fixaré avui en l'alegria. Benet XVI ha parlat en diverses ocasions del fet que Europa sembla cansada i desil·lusionada de la fe cristiana. Per això, en veure en les generacions joves el goig de la fe, el seu esperit va quedar molt confortat. Molts d'aquells joves provenien d'Europa i, tot i això, manifestaven una alegria sincera perquè eren creients, perquè eren cristians.

D'on ve aquesta alegria?, es preguntava el Papa. D'on ve? «Segurament hi ha molts factors que intervenen al mateix temps —responia Benet XVI—. Però, segons el meu parer, allò decisiu és la certesa que prové de la fe: jo sóc estimat. Tinc una comens. Sóc acceptat. Sóc estimat». I cità el filòsof Josef Pieper que, en el seu llibre sobre l'amor, ha mostrat que l'home només pot acceptar-se ell mateix si és acceptat per algun altre. Només si és acceptat el «jo» pot acceptar-se ell mateix. Només a partir d'un «tu», el «jo» pot trobar-se ell mateix. Qui no és estimat, difícilment pot estimar-se ell mateix.

I com que tota acollida humana és fràgil, el Papa afegia el salt a la fe en dir que «al capdavall, tenim necessitat d'una acollida incondicionada. Només si Déu m'acull, i n'estic segur, sabré definitivament que és bo que jo existeixi, que és bo ser una persona humana. Allà on hi manca la percepció de l'home de ser acollit per part de Déu, de ser estimat per ell, el dubte sobre l'existència humana es fa cada vegada més insuperable». Quan el dubte sobre Déu arriba a ser dominant, sorgeix inevitablement el dubte sobre el fet mateix de ser homes.

I el Papa afegia: «Avui veiem com aquest dubte es difon. Ho veiem en la manca d'alegria, en la tristesa interior que es pot llegir en tants rostres humans. Només la fe em dona la certesa: «És bo que jo existeixi». És bo existir com a persona humana, fins i tot en temps difícils. La fe alegre des de dintre.»

Aquí tenim descrita l'experiència que més va impactar el Papa i que va alegrar la seva ànima en «l'experiència meravellosa» —són paraules seves— de les JMJs. Per això ha volgut dedicar també a l'alegria el missatge publicat amb motiu de la JMJ de 2012, celebrada el diumenge de Rams a cada una de les diòcesis. Un text ple de bellesa que el director de *L'Osservatore Romano*, el professor universitari i periodista Gian Maria Vian, ha afirmat que constitueix una veritable minienfoclica sobre l'alegria.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Bisbe de Terrassa

Primera Jornada de l'Apostolat Seglar

▶ El 27 de maig, diumenge de Pentecosta, *Dia de l'Acció Catòlica i de l'Apostolat Seglar*, va tenir lloc al nostre bisbat el *I Dia de l'Apostolat Seglar*. A les 18 h, a la sala capitular de la Catedral, don Antonio Cartagena, director del *Secretariado de Apostolado Seglar de la CEE*, parlà de la identitat i la missió del laic. Presidí l'acte el Sr. Bisbe acompanyat del delegat d'Apostolat Seglar i dels delegats relacionats amb aquest àmbit. A les 20 h el Sr. Bisbe celebrà la missa a la Catedral, en la seva festa titular. L'acompanyaren Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, Mons. Antonio Cartagena i una vintena de preveres. En acabar, el Sr. Bisbe lliurà un regal elaborat pels cristians de Terra Santa als responsables de més de 30 moviments i associacions presents.

GLOSSA

Iniciar per continuar i viure

Un matrimoni amic m'explicava que el seu fill mitjà havia fet la primera comunió a l'església parroquial, unes setmanes enrere, després de seguir dos cursos de catequesi. El noi s'ho havia pres amb interès i mostrava desig de continuar aprofundint en els temes treballats amb els catequistes i en el coneixement de Jesús, aconseguit amb una Bíblia per a infants. Als pares això els desconcertava una mica, perquè el treball de la dimensió religiosa d'aquest infant quedava reduït a la classe de religió de l'escola i a una vivència familiar més aviat discreta. Els vaig recomanar que el seu fill continués anant a la catequesi de la parròquia, ja que de ben segur hi tenien prevista la continuïtat amb algun grup de postcomunió. Em semblà que aquesta alternativa no entrava en les seves previsions i que més aviat els sorprenia. Ni tan sols hi havien pensat.

El cas descrit és ben comú i freqüent. La majoria d'infants que han seguit amb il·lusió i interès la preparació per a la primera comunió, un cop l'han feta, abandonen la catequesi. La seva formació religiosa, pel que fa als continguts, queda reduïda —en el millor dels casos— a la classe de religió; l'aspecte vivencial, si no és vetlla, queda reduït a una pregària rutinària i el celebratiu, sovint, a una pràctica domi-

nical intermitent. És ben cert, també, que hi ha un bon nombre d'infants que segueixen la catequesi, aprofundeixen en la pregària personal i comunitària, participen amb les seves famílies en la celebració de l'eucaristia i, arribat el moment, ja adolescents, es preparen per rebre el sagrament de la confirmació.

«Des d'aquell moment, molts dels seus deixebles es van fer enrere i ja no anaven més amb ell. Llavors Jesús digué als Dotze: També vosaltres em voleu deixar? Simó Pere li respongué: Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna, i nosaltres creiem i sabem que tu ets el Sant de Déu» (*Jn* 6, 66-69).

Amb la iniciació en la fe, mitjançant el baptisme, comença el procés d'integració en la comunitat dels creients, l'Església. La catequesi bàsica, que prepara per a la primera comunió, i la continuada després, que culmina amb la confirmació, ajuden a recórrer aquest procés, reflexionant sobre les raons per creure i aprofundir en l'Evangeli i en l'experiència de vida cristiana. La catequesi, fent créixer interiorment, apropa els continguts essencials i fundants de la fe i pauta els esforços per conèixer Jesús i, des de la fe, assolir la seva vida i esdevenir-ne testimonis en el món.

Enric Puig Jofra, SJ

Jornades Transmet! Novetat i actualitat de la Fe

I Jornades: Cultura, Universitat i Nova Evangelització. Del 12 al 14 d'octubre de 2012 al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès. Organitzades pel Bisbat de Terrassa a través de la *Delegació Episcopal d'Apostolat Seglar* i la *Delegació de Pastoral Universitària i Món de la Cultura*. Informació i inscripcions: www.seglarterrassa.org.

DIUMENGE XI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 17,22-24)

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo sóc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

▶ Salm responsorial (91)

R. És bo de lloar-vos, Senyor.

És bo de lloar l'Altíssim, / de cantar al vostre nom, Senyor, / de proclamar al matí el vostre amor, / i de nit, la vostra fidelitat. R.

Els justos creixeran com les palmeres, / es faran grans com els cedres del Líban; / plantats a la casa del Senyor, / creixeran als atris del nostre Déu. R.

Encara donaran fruit a la vellesa, / continuaran plens d'ufana i de vigor, / per proclamar que el Senyor és recte, / que la meua Roca no coneix la injustícia. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,6-10)

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure, sense veure'l; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos, per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos, com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 4,26-34)

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.»

Deia també: «A què podem comparar el Regne de Déu? Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.»

Jesús anunciava el Regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

▶ Lectura del libro del profeta Ezequiel (Ez 17,22-24)

Esto dice el Señor Dios:

«Arrancaré una rama del alto cedro y la plantaré. De sus ramas más altas arrancaré una tierna y la plantaré en la cima de un monte elevado; la plantaré en la montaña más alta de Israel, para que eche brotes y dé fruto y se haga un cedro noble. Anidarán en él pájaros de toda pluma, anidarán al abrigo de sus ramas. Y todos los árboles silvestres sabrán que yo soy el Señor, que humilla los árboles altos y ensalza los árboles humildes, que seca los árboles lozanos y hace florecer los árboles secos. Yo, el Señor, lo he dicho y lo haré.»

▶ Salmo responsorial (91)

R. Es bueno dar gracias al Señor.

Es bueno dar gracias al Señor / y tañer para tu nombre, oh Altísimo; / proclamar por la mañana tu misericordia / y por la noche tu fidelidad. R.

El justo crecerá como la palmera, / se alzaré como cedro del Líban; / plantado en la casa del Señor, / crecerá en los atrios de nuestro Dios. R.

En la vejez seguirá dando fruto / y estará lozano y frondoso; / para proclamar que el Señor es justo, / que en mi Roca no existe la maldad. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,6-10)

Hermanos: «Siempre tenemos confianza, aunque sabemos que, mientras vivimos, estamos desterrados lejos del Señor. Caminamos sin verlo, guiados por la fe.

Y es tal nuestra confianza, que preferimos desterrarnos del cuerpo y vivir junto al Señor. Por lo cual, en destierro o en patria, nos esforzamos en agradarle. Porque todos tendremos que comparecer ante el tribunal de Cristo, para recibir premio o castigo por lo que hayamos hecho mientras teníamos este cuerpo.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 4,26-34)

En aquel tiempo, decía Jesús a las turbas: «El Reino de Dios se parece a un hombre que echa simiente en la tierra. Él duerme de noche, y se levanta de mañana; la semilla germina y va creciendo, sin que él sepa cómo. La tierra va produciendo la cosecha ella sola: primero los tallos, luego la espiga, después el grano. Cuando el grano está a punto, se mete la hoz, porque ha llegado la siega.»

Dijo también: «¿Con qué podemos comparar el Reino de Dios? ¿Qué parábola usaremos? Con un grano de mostaza: al sembrarlo en la tierra es la semilla más pequeña, pero después, brota, se hace más alta que las demás hortalizas y echa ramas tan grandes que los pájaros pueden cobijarse y anidar en ellas.»

Con muchas parábolas parecidas les exponía la Palabra, acomodándose a su entender. Todo se lo exponía con parábolas, pero a sus discípulos se lo explicaba todo en privado.

Jesús predicando la Bona Nova. Pintura d'Slatko Sulentik, Museu d'Art Modern, Ciutat del Vaticà

COMENTARI

La presència secreta del Regne

Les paràboles reflecteixen probablement les tradicions més autèntiques i genuïnes de Jesús. Són d'una riquesa extraordinària. Deixen entreveure una captació a fons de la realitat de la vida de cada dia, de les escenes més casolanes i dels detalls més senzills i insignificants. Són una mostra fefaent de la fina sensibilitat teològica de Jesús, que penetrava fins al moll de l'os les escenes més minúscules de la vida senzilla del poble, dels pagesos, dels pescadors i dels ramaders de la seva època. Són una mirada de penetració veritablement mística. Amb ulls creients, tots els detalls tenen sentit, tots els matisos reflecteixen el veritable fons de la realitat.

La paràbola d'avui, que només tenim en Marc, és un model de lectura contemplativa de les etapes de la creixença de la llavor. «Primer, els brins», només una brotada tímida i modesta, que tan sols s'insinua. «Després espigues»: la tija ja s'ha alçat i enfortit i s'esbadella en espigues tendres. «Finalment el blat granat dins les espigues»: la força, la plenitud, la vida. Tot això, sense que el sembrador hi hagi contribuït més que en la sembra. Per això el text diu que la creixença es fa pel seu compte, sense aportació del pagès (el grec diu *automatè*). El misteri de la vida i de la plenitud és un misteri que arriba sense que hom hi faci cap aportació rellevant.

Tot això il·lustra a bastament el misteri del Regne, el gran tema de la predicació de Jesús. El Regne és un misteri amagat, que està sempre a prop.

La força secreta d'un Déu que està sempre apropant-se, que creix sense parar i que arriba inexorablement a la plena realització.

És al temps de la sega, quan el misteri del Regne es farà palès. En aquest sentit no deixa de ser significatiu que el sembrador i el segador, en la paràbola d'avui, són el mateix.

Què ens diu aquest detall aparentment irrelevant sobre el Regne i la seva presència en les nostres vides?

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 1Re 21,1-16 / SI 5 / Mt 5,38-42 ■ **dimarts**: 1Re 21,17-29 / SI 50 / Mt 5,43-48 ■ **dimecres**: 2Re 2,1.6-14 / SI 30 / Mt 6,1-6.16-18 □ **dijous**: Sir 48,1-15 / SI 96 / Mt 6,7-15 ■ **divendres** (□ Barcelona i Lleida): 2Re 11,1-4.9-18.20 / SI 131 / Mt 6,19-23 ■ **dissabte**: 2Cr 24,17-25 / SI 88 / Mt 6,24-34 □ **diu-menge** vinent, el Naixement de sant Joan Baptista (lit. hores: 4a setm.): Is 49,1-6 / SI 138 / Ac 13,22-26 / Lc 1,57-66.80.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

25. La imatge de la llavor en el missatge de Jesús

Crida l'atenció la importància que pren la imatge de la llavor en tot el missatge de Jesús. El temps de Jesús, el temps dels deixebles, és temps de sembrar i de llavor. El regne de Déu és present com a llavor.

La llavor és exteriorment cosa petita. Fàcilment passa per alt. El gra de mostassa —imatge del regne de Déu— és la més petita de totes les llavors i ja porta a dins tot un arbre. En la llavor, ja és present l'esdevenidor. En la llavor, ja s'amaga el que ha de venir. És presència de la promesa.

El diumenge de Rams, el Senyor va descobrir el sentit ple de les distintes paràboles de llavor: «Us ho ben asseguro: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda ell tot sol; però si mor, dóna molt de fruit» (Jn 12,14). El seu *fracàs* a la creu és justament el camí que va dels pocs als molts,

a tots. «I jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi» (Jn 12,32).

A la creu es desxifren les paràboles. En els discursos de comiat, diu Jesús: «Us he parlat tot això en paràboles (en imatges); però ara ve l'hora que ja no us diré res més valent-me d'imatges, sinó que us parlaré del Pare amb tota claredat» (Jn 16,25).

Les paràboles parlen ocultament del misteri de la creu; no sols parlen, ja són part seva. Justament, en deixar entreveure el misteri de Déu en Jesús provoquen contradicció. I allà on esdevenen ben clares, per exemple en la paràbola dels vinyaters homicides (Mc 12,1-12), és on ja són estacions de la creu. En les paràboles Jesús no és només el sembrador que escampa la llavor de la paraula de Déu, sinó també la llavor mateixa que cau a terra per morir i donar molt de fruit.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

La gràcia del ritual

El trobament amb mi mateix i amb Déu en el marc del temple, en el ritual, en la celebració, ha estat un exercici difícil, llarg, ple de sinuositats; però la litúrgia és un lloc idoni per fer l'experiència, rebre la Paraula, degustar-la i mirar de comprendre-la. Costa entendre el seu caràcter repetitiu i cíclic, però a mesura que m'he anat fent gran, he comprès el valor de la repetició.

M'he adonat que, en les qüestions d'ordre espiritual, la lentitud, la meditació, la repetició, la divagació i la pregària hi tenen un paper cabdal. La immediata no serveix per abordar les profunditats de l'ànima. L'enfocament immediat val per als objectes ordinaris de coneixement, però no per a les qüestions profundes, les que afecten, de veres, el nostre itinerari existencial.

El ritual solament és comprensible a un cert nivell de repetició. Sols gradualment les realitats profundes desvelen la seva significació. Defensar la repetició és políticament incorrecte, fins i tot contracultural, i es tolera poc, però només la repetició permet comprendre a fons les coses, i comprendre's, a fons, un mateix.

En la societat de la pressa i de l'acceleració la lentitud és un contravalor, però també ho és la repetició. Si un contempla veloçment un paisatge, no pot contemplar-lo bé, perquè la contemplació, com l'aprofundiment, exigeix, necessàriament, lentitud, temps donat a fons perdut.

Cal temps per entendre el sentit d'una paràbola, el significat d'una resposta de Jesús. La repetició cíclica dels textos, lluny de ser una monotonia, és una ocasió per assajar la comprensió i assumptió plena de la Paraula.

No és políticament correcte, però cal reconèixer el valor que té el ritual en el desenvolupament espiritual. No l'he descobert fins fa poc. Lentament, a mesura que he anat participant del ritual, n'he descobert el sentit, n'he entès el ritme, n'he degustat la cadència. Estic a favor dels rituals dels profans i dels sagrats. Primer les persones, després els rituals. El ritu és estereotipat, tothom el celebra igualment, però per a les persones que el celebren cada ritual és únic.

Francesc Torralba
(*Jesucrist 2.0*, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

17. ✝ Diumenge XI de durant l'any.

Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. xvii); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. **Dilluns.** Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.

19. **Dimarts.** Sant Romuald (s. x-xi), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliana Falconieri, vg. servita (†1341).

20. **Dimecres.** Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., ger-

mana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.

21. **Dijous.** Sant Lluís Gonzaga (Mànua 1568 - Roma 1591), rel. jesuïta; sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena; sant Adolf, bisbe; santa Demètria, vg. i mr.

22. **Divendres.** St. Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, card., i St. Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'estat, mrs. a Anglaterra; St. Paulí de Nola (Bordeus 355 - Nola 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona; beat Innocenci V, papa (1276).

23. **Dissabte.** Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. iii).

ENTREVISTA

▶ **JOSEP M. ROVIRA BELLOSO**

50 anys del Vaticà II

Tot coincidint amb el cinquantenari de la inauguració del Concili Vaticà II, convocat pel Papa Joan XXIII perquè l'Església catòlica fes la seva posada al dia —*aggiornamento*— i s'obris al món modern, la Fundació Joan Maragall va organitzar un cicle de conferències per reflexionar sobre el que va representar aquella magna assemblea i el que representa encara. La lliçó inaugural del cicle la va impartir el teòleg Dr. Josep M. Rovira Belloso, professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya. Mn. Rovira afirma que «el Vaticà II va suposar un retorn del Poble de Déu a l'Evangeli de Crist i al conjunt de la paraula de Déu expressada en la Bíblia». «En les comunitats i parròquies es cuida molt que, en la primera part de la Missa, es proclamïn bé les lectures perquè arribin a les oïdes dels participants, el cor i la vida dels quals han de ser tocats per l'Evangeli, ben aprofundit en l'homília», assegura.

Què va canviar a Catalunya a partir del Concili i per què la va fer entrar en la modernitat?

Assenyalaré dos punts: la reforma litúrgica, en què destacava la lloança a Déu, i les lectures bíbliques en llengua vernacle. Catalunya, Mallorca i Menorca en van ser capdavanteres. L'altra, que enllaça amb la modernitat, és la llibertat religiosa: l'*estat confessional* esdevenia poc apte per a la convivència pacífica de les diverses cultures i religions.

Què va quedar pendent i, de fet, encara està per resoldre?

Molts problemes del Vaticà II encara ho són avui: l'ensamblatge i l'equilibri dels laics i les laiques amb els bisbes i els capellans, l'ecumenisme, una major rellevància de les Esglésies locals i major col·legialitat entre elles... I hi ha problemes nous: veig el cansament d'Occident i la crisi global. La pregària de súplica ha de ser decisiva en la renovació de l'Església.

Caldria un Vaticà III?

Un nou concili actualitzaria el moment dolç de diàleg eclesial fluid entre bisbes i experts propiciat per Joan XXIII. Però de concilis se'n fan una mitjana d'un cada segle —tocaria cap el 2060—, i potser s'obtidria un resultat semblant si el Papa, ben decidit, s'envoltés durant un *temps sinodal* d'alguns caps de les esglésies locals més rellevants.

Òscar Bardají i Martín

EN PAREJA

La incòmoda comunicació

No pretendo ser original al dir que la causa més important de fracaso en la relació de pareja es la falta de comunicació. Lo han dicho muchos autores antes que yo; pero, aquí, al menos contribuyo en ratificar esta opinión, porque estoy plenamente convencido de la misma. La constato diariamente en la consulta.

Comunicarse entre los cónyuges, hablando cara a cara, sin tapujos, es fundamental para que cada uno de ellos tome el pulso del estado de su relación... y a la larga evitarse malentendidos. Por ejemplo, las diferencias entre las percepciones del marido y de la esposa respecto a la marcha de su matrimonio pueden aumentar con el tiempo, en especial si raramente se comunican sus sentimientos. Así, cada uno de ellos puede considerar que es el único que se sacrifica y hace concesiones, sintiéndose insatisfecho al considerar que su pareja no se da cuenta de todo lo que está haciendo para que el matrimonio funcione.

Es, pues, característico de un matrimonio desavenido e incomunicado que cada cónyuge crea que ha hecho el mayor esfuerzo de adaptación, o que ambos consideren que han dado más de lo que han recibido para satisfacer las necesidades de su pareja. Me sorprende comprobar, en las entrevistas médicas por separado con cada uno de los cónyuges, lo diferentes que pueden ser sus puntos de vista: lo que es tolerable o incluso satisfactorio para uno, puede ser cada vez más insoportable para el otro; o bien, uno de los cónyuges cree que el otro debería conocer lo que él desea «sin que se lo pida» (esta expectativa de que el cónyuge deba ser adivino suelo verla con frecuencia en matrimonios desavenidos).

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta; *En parella*, Ed. Pòrtic)

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest diumenge dia 17, a les 12 h. Celebra l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a la parròquia de Santa Engràcia de Montcada i Reixac.

A les 18 h. Celebra l'Eucaristia en el IV Aplec de les Famílies al Santuari de la Mare de Déu de la Salut a Sabadell.

Dilluns dia 18. Visita Pastoral a la parròquia de Sant Sadurní de la Roca del Vallès i a la parròquia de Santa Maria del Jaire (la Torreta - la Roca del Vallès).

Dimarts dia 19 i dimecres dia 20. Participa en la reunió de la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola a Madrid.

Del dijous dia 21 al divendres dia 29. Presideix el pelegrinatge a Terra Santa de seminaristes i preveres de Catalunya.

▶ VISITA PASTORAL

Aquest diumenge dia 17, a les 10.45 h. Missa Estacional i Confirmacions a la parròquia de Sant Sadurní de la Roca del Vallès.

A les 12.15 h. Missa Estacional i Confirmacions a la parròquia de Santa Maria del Jaire (la Torreta - la Roca del Vallès)

Dimarts dia 19, a la tarda. Visita Pastoral a les parròquies de Sant Sadurní de la Roca del Vallès i Santa Maria del Jaire (la Torreta - la Roca del Vallès).

Dimecres dia 20, a la tarda. Visita Pastoral a les parròquies de Sant Sadurní de la Roca del Vallès i Santa Maria del Jaire (la Torreta - la Roca del Vallès).

Diumenge dia 24, a les 20 h. Missa de Cloenda de la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Granollers, a la parròquia de Sant Esteve.

▶ NOTÍCIES

Mons. Saiz Meneses presideix la trobada de delegats de Pastoral Vocacional. Els dies 7 i 8 de maig, Mons. Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, presidí a Madrid el XXXIV Encontre de delegats de Pastoral Vocacional orga-

IV Aplec de les Famílies a la Salut

Aquest diumenge, dia 17 de juny, té lloc el IV Aplec de les Famílies de la Diòcesi de Terrassa al Santuari de la Mare de Déu de la Salut a Sabadell. Els actes comencen a les 12 del migdia i es clouen a les 6 de la tarda amb la celebració de l'Eucaristia presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe diocesà. Organitza la Delegació Episcopal de Pastoral Familiar.

nitzat per la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats de la Conferència Episcopal Espanyola. Hi participaren 50 delegats. Treballaren el document *Vocacions sacerdotals per al segle XXI* i tractaren de l'ús de les noves tecnologies i les xarxes socials en la Pastoral Vocacional.

Visita Pastoral a la parròquia de Fàtima de Granollers. El diumenge dia 20 de maig Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, va presidir la Missa Estacional a la parròquia de la Mare de Déu de Fàtima a Granollers en l'inici de la Visita Pastoral. Dintre de la missa va administrar el sagrament de la Confirmació a un nombre grup de fidels de la parròquia. L'endemà, dilluns dia 21, Mons. Saiz Meneses continuà la Visita Pastoral visitant el temple i els locals i reunint-se amb el Consell Pastoral.

Visita Pastoral a Sant Julià de Palou. El diumenge dia 27 de maig, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar va realitzar en nom del Sr. Bisbe la Visita Pastoral a la parròquia

de Sant Julià de Palou, de l'arxiprestat de Granollers. Acompanyat per Mn. Lluís Pou, rector i vicari episcopal, a les 10 del matí visità la parròquia i celebrà la Missa Estacional. A les 13 h, dins la mateixa demarcació parroquial, visità l'església del barri de Can Bassa, on també celebrà l'Eucaristia. A ambdós llocs saludà tota la feligresia congregada amb aquest motiu.

▶ AGENDA

Pregària l'estil de Taizé. Diumenge dia 24 de juny a les 19.30 h, pregària de final de curs. Lloc: parròquia de Santa Maria de Rubí.

▶ D'ALTRES BISBATS

XXV Aniversari de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona. El dia 11 de maig al matí, a l'aula magna del Seminari de Barcelona va tenir lloc l'acte commemoratiu dels 25 anys de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona sota la presidència del gran canceller de la Facultat de Teologia de Catalunya i president del mateix Institut, el Sr. Cardenal arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach. Després de la pregària de Tèrcia prengueren la paraula el Dr. Jaume González Padrós, director; Mons. Pere Tena, fundador i primer director; Mons. Víctor Sánchez Espinosa, arquebisbe de Puebla (Mèxic) i responsable del Departament de Litúrgia del CELAM; el cardenal Antonio Cañizares, prefecte de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments. Clogué l'acte el cardenal Lluís Martínez Sistach. Mons. Josep Àngel Saiz Meneses i Mons. Salvador Cristau van assistir-hi. A l'Institut, fundat l'any 1986, hi han cursat estudis superiors de Litúrgia alumnes de diversos llocs d'Espanya i d'Amèrica Llatina.

Curset de Litúrgia. La Litúrgia ¿aparència o realitat? Entremos en el «mysterium» con Odo Casel. Del 2 al 6 de juliol al Monestir de Montserrat. Organitzat pel Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona. Informació: tels. 933 022 235 i 933 184 218.

REMAD MAR ADENTRO

Una minienclíca sobre la alegría

De las iniciativas del beato Juan Pablo II que Benedicto XVI ha heredado y ha continuado una de las más significativas es sin lugar a dudas la de las Jornadas Mundiales de la Juventud. Buena prueba de ello es este hecho: al hacer balance del año pasado, en el discurso que pronunció ante los cardenales y los miembros de la Curia romana con motivo de la Navidad, el 22 de diciembre de 2011, el Papa dedicó la mayor parte de su discurso a la última Jornada Mundial de la Juventud, celebrada el pasado mes de agosto primero en numerosas diócesis del país i después los actos centrales con la presencia del Papa en Madrid.

De las cinco características que comentó elogiando el testimonio dado por los jóvenes asistentes a la JMJ de Madrid, me voy a fijar hoy en la alegría. Benedicto XVI ha hablado en diversas ocasiones del hecho que Europa parece cansada y desilusionada de la fe cristiana. Por eso, al ver en las generaciones jóvenes el gozo de la fe, su espíritu quedó muy confortado. Muchos de aquellos jóvenes provenían de Europa, y sin embargo manifestaban una alegría sincera por ser creyentes, por ser cristianos.

¿De dónde viene esa alegría?, se preguntaba el Papa. ¿De dónde viene? «Seguramente hay muchos factores que intervienen a la vez —respondía Benedicto XVI—. Pero, según mi parecer, lo decisivo es la certeza que proviene de la fe: yo soy amado. Tengo un cometido. Soy aceptado. Soy querido». Y citó al filósofo Josef Pieper que, en su libro sobre el amor, ha mostrado cómo el hombre puede aceptarse a sí mismo sólo si es aceptado por algún otro. Sólo si es aceptado, el «yo» puede aceptarse a sí mismo. Sólo a partir de un «tú», el «yo» puede encontrarse a sí mismo. Quien no es amado, difícilmente puede amarse a sí mismo.

Y dado que toda acogida humana es frágil, el Papa añadía el salto a la fe, al decir que «a fin de cuentas, tenemos necesidad de una acogida incondicionada. Sólo si Dios me acoge, y estoy seguro de ello, sabré definitivamente que es bueno que yo exista, que es bueno ser una persona humana. Allí donde falta la percepción del hombre de ser acogido por parte de Dios, de ser amado por él, la duda acerca de la existencia humana se hace cada vez más insuperable». Cuando llega a ser dominante la duda so-

bre Dios, surge inevitablemente la duda sobre el hecho mismo de ser hombres.

Y añadió el Papa: «Hoy vemos cómo esta duda se difunde. Lo vemos en la falta de alegría, en la tristeza interior que se puede leer en tantos rostros humanos. Sólo la fe me da la certeza: "Es bueno que yo exista". Es bueno existir como persona humana, incluso en tiempos difíciles. La fe alegra desde dentro.»

Aquí tenemos descrita la experiencia que más impactó al Papa y que alegró su alma en la «experiencia maravillosa» —son palabras suyas— de las JMJs.

Por esto ha querido también dedicar a la alegría el mensaje publicado con motivo de la Jornada Mundial de la Juventud de 2012, celebrada el domingo de Ramos en cada una de las diócesis. Un texto muy bello que el director de *L'Osservatore Romano*, el profesor universitario y periodista Gian Maria Vian, ha dicho que verdaderamente constituye una minienclíca sobre la alegría.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa